

CE SE MAI ÎNTÂMPLĂ ÎN TEATRE?

SIBIU: AMBIȚII ȘI SPERANȚE

În precedenta stagiune, Teatrul din Sibiu a fost prezent cu două premiere: **Așa cum mă vrei tu**, de Luigi Pirandello, la secția română și **În largul mării** de Slawomir Mrożek, la secția germană.

Spectacolele s-au realizat în condiții precare, pentru că în zilele revoluției din decembrie '89, zestrea materială - decorurile, costumele, recuzita, magazia și atelierelor, parcul de mașini - totul a fost distrus într-un incendiu. "Iluzia", "mirajul", "vraja" scenică au prins contur sub șopron, într-o atmosferă de "cot la cot și umăr la umăr" asigurată de cei 21 actori, cît numără întregul teatru, la care se adaugă 1-2 scenografi, 1-2 regizori, 1 director interimar.

Srijinul din partea forurilor competente întîrzie dar încrederea, speranțele colectivului sînt mari! De fapt, teatrul sibienilor se află într-o situație specială de prin '49, cînd fosta clădire a ars și ceea ce s-a putut salva s-a mutat într-o improvizatie care a durat 40 de ani. Dacă observația poate consola, doar celebritățile au mai fost urmărite cu atîta înverșunare de fatalitate. Ca să rezisti astfel îți trebuie multă dragoste pentru meserie și mult umor de culoare închisă. Datele acestea nu lipsesc actualei trupe. "Rîsu' - plînsu" Cristinei Ioviță, regizoarea și conducătoarea grupării, m-a convins: "Nu putem subzista în acest provizorat fără rabat la calitatea artistică. Ministerul Culturii, municipalitatea ar trebui să se intereseze de noi, pentru că o cetate cum e Sibiu are cîțiva piloni. Dacă o să căutăm Tribunalul îl vom găsi, dacă o să căutăm Baia publică, o vom găsi și, tot în spirit roman, dacă vom căuta Teatrul, nu-l vom găsi".

Mult înșeninat de succesul reprezentației cu piesa lui Pirandello, la care a contribuit cu remarcabil simț artistic, scenograful Mugur Pascu s-a alăturat Cristinei Ioviță: "Nu putem funcționa în continuare în acest mod. Nu știu dacă următorul spectacol îl mai putem face. Dar la premieră au fost și oficialitățile orașului, și dacă au reușit să se întoarcă cu gîndul la vremea cînd teatrul era teatru, dacă au avut această nostalgie, poate vor fi receptivi la sugestiile noastre". Nu altfel gîndesc actorii. Ei au avut propuneri constructive și nădejdi pe măsură. "Toată lumea cere și noi nu facem altceva" - zicea Maria Junghietu, sperînd într-o redresare nu doar materială: "Avem nevoie de un repertoriu de calitate - unde or fi acele

piese de sertar? - le așteptăm, sîntem deschiși colaborărilor. Avem nevoie de actori tineri tot așa cum avem nevoie de actori de vîrstă. Toți cei care am rămas aici dorim să facem un teatru adevărat, cu împătimiti în ale profesiei, așa cum merită publicul nostru". Aerul anglo-saxon pe care îl remarcăm la Virgil Flonda într-un rol bine lucrat cu puțin timp în urmă a căpătat o notă "allemand", la care îl obligă viitorul rol din filmul lui Mircea Daneliuc. Viața actorului se împarte cu egală pasiune între film și teatru, despre care poate vorbi oricît, oricînd, cu încîntare. Redevine autohton în conversația despre starea actuală a scenei lor: "Instituția trebuie să se integreze în ceea ce vrea să fie Sibiu acum - un oraș universitar și un oraș turistic. Dorim să alcătuiem un nucleu artistic cum a fost prin anii '80 cînd am venit aici cu Florin Fătuțescu, cînd lucram și cu Iulian Vișa... Se pare că Vișa revine în țară, vom colabora, și asta ne bucură mult pentru că el este un profesionist fascinant. Dorim ca Sibiu să ajungă un centru teatral cum era pe vremea lui Radu Stanca, iar noi să fim prieteni și artiști în admirabilul sens al cuvîntului."

Și ca să fiu sigură că toate aceste aspirații se pot împlini, Cristina Ioviță îmi mai ia o dată răsufierea cu un proiect de imediată perspectivă: "De ce n-am avea un festival Shakespeare într-un burg medieval? Îl vom susține la sală, în curtea Primăriei, în curtea muzeului Brukenthal sperînd că va interesa spectatorii și pe actorii care vor dori să se stabilească aici. Dramaturgia originală cu tot ce are ea mai valoros reprezintă o sursă de reală căutare. Ceea ce mi-ar plăcea mie mai mult, nu știu cît de realistă e pretenția, ar fi ca autorii dramaturgiei să scrie pentru trupele noastre iar noi să-i inspirăm pentru stilul de spectacol al trupelor respective. În plus, vrem să valorificăm zonele teatrului ritualic, să-i readucem în atenție pe Adrian Maniu și pe Vasile Voiculescu. S-ar putea să pară exagerat programul nostru, dar, dacă am făcut decoruri sub cerul liber, cine ne poate împiedica de la mai mult și de la mai bine?"

Frumos glăsuț, numai că întrebarea care îmi răsărise-n minte atunci era alta: Cine îi poate ajuta pe acești inimoși să nu ajungă, în mod prematur, cardiaci?!

JULIETA ȚINTEA